

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M.J.** ,, zast. Mgr. V. Ř., bytem O. – N. u., P. F. 1278/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2015, č.j. KUZZL-13023/2015, sp.zn. KUSP-13023/2015/DOP/Ků,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 13.5.2015 pod č.j. KUZZL-13023/2015, sp.zn. KUSP-13023/2015/DOP/Ků, kdy žalovaný rozhodl dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu o odvolání žalobce proti rozhodnutí MěÚ Uherské Hradiště ze dne 20.1.2015 tak, že odvolání žalobce se zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

Žalobce s uvedeným rozhodnutím nesouhlasil. Podal proti němu žalobu, v níž uváděl, že žalovaný zamítl. Odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.

Žalobce namítá, že žalovaný vyšel ze závěru správního orgánu I. stupně, který neprovedl žalobcem navržený důkaz ohledáním místa přestupku s odůvodněním, že tento úkon je nadbytečný. Jeho prostřednictvím chtěl žalobce dokázat, že výhledové poměry neumožňovaly policistům protiprávní jednání vidět. Dále odmítl jako obstrukční provést důkaz rekonstrukci jízdy k prokázání toho, že policisté jej nemohli rozeznat od skupiny motocyklistů jedoucích před ním a mohli si jej splést. Odmítnutí provedení důkazů odůvodnil správní orgán obstrukcemi, neboť ze svědeckých výpovědí má za dostatečně prokázané spáchání přestupku.

Žalobci bylo kladeno za vinu spáchání přestupku spočívajícím v jednání, kdy měl se skupinou motorkářů při výjezdu z parkoviště u odbočit doleva na příkazaném směru jízdy vpravo, a tím se dopustit přestupku spočívajícím v porušení dopravního značení C3a - příkázaný směr jízdy vpravo. Žalobce ve vyjádření k danému přestupku na svou obhajobu namítal, že v danou dobu místem pouze projížděl, když jel z obce Na podporu svých tvrzení žádal provedení důkazu ohledáním místa přestupku, aby prokázal, že jej policisté mohli zaměnit s jiným motocyklem, náležícím do skupiny motorkářů, zvláště vjíždělo-li na komunikaci několik jiných motorkářů a policisté byli vzdálení 250 metrů. Dále žádal provedení rekonstrukce jízdy, aby prokázal, že si jej policisté mohli splést s některým z těchto motorkářů, resp. že ze vzdálenosti, ve které se policisté nacházeli, nebyli schopni identifikovat jeho motorku od jiných, projíždějících motocyklistů, když tito poté při zaregistrování policistů se vrátili zpět k motorestu Tramp a žalobce tak pokračoval v jízdě směrem k policejní hlídce.

Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že sami policisté nevěděli, jak přesně velká skupina motorkářů z daného motorestu vyjela. Dále z výpovědí vyplývá, že viděli skupinu, která vyjížděla z a po spatření policisty ihned odbočila a vrátila se zpět vědoma si přestupku, kterého se dopustili. Jediný žalobce dle svědeckých výpovědí pokračoval v jízdě směrem k policejní hlídce. Tyto skutečnosti žalobce nerozporoval, avšak na svou obhajobu uvedl, že k oné skupině motorkářů nepatří, pouze zde projížděl, zejména že nevyjížděl od motorestu Tramp, ale jel stále po pozemní komunikaci I/50

Žalobce v řízení před správním orgánem namítal, že ze vzdálenosti, ve které policisté stáli, jej nemohli vidět přijíždět k motorestu, neboť rovný úsek komunikace se nachází až za tímto motorestem. U výjezdu z motorestu je pravotočivá zatáčka, z pohledu policistů je levotočivá. Proto jej nemohli vidět na uvedenou vzdálenost 250 m přijíždět, zvláště vjíždělo-li na silnici jiní motorkáři. Policisté tedy tvrdí, že viděli něco, co objektivně vidět nemohli. Tuto skutečnost by žalobce prokázal navrženým důkazem ohledáním místa přestupku, neboť samotný tento důkaz by prokázal, že výhledový poměr z místa, kde stáli policisté, jim neumožňoval vidět, zda motocykl obviněného vyjížděl z parkoviště u motorestu Tramp, nebo zda přijížděl po komunikaci I/50 bez odbočení.

Správní orgán tak odmítl provést důkaz, který byl způsobilý objektivně prokázat, že policisté nemohli vidět to, co tvrdí, že viděli (tj. prokázal by, že policisté jimi interpretované skutečnosti pouze domýšleli, neboť věří, že se tak staly). To činí napadené rozhodnutí nezákonným - srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č.j. 1 Afs 37/2009 - 40: *„je podstatné, že stěžovatel odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, přičemž a priori vyloučil možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr učiněný na základě důkazu již provedeného. A dále uvedl ve svém případě, že přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota tohoto dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká a jen obtížně může být zpochybněna, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.“*

Dle názoru žalobce je zřejmé, že údajná „obstrukce“ návrhem na provedení důkazu, případně argument „prodloužením řízení“ v důsledku provádění důkazu, nemůže v komparaci s argumentem, že svědecká výpověď policistů nemohla být pravdivá, neboť jim výhledový poměr neumožňoval vidět to, co tvrdí, že viděli, obstát.

Žalobce tak tvrdí, že neprovedení těchto důkazů, odůvodněné tím, že se jedná o obstrukci a zdržování, mělo zásadní vliv na posouzení jeho viny, kdy nebyla vyvrácena jeho obhajoba, tj. že se při jízdě nedopustil protiprávního jednání, neboť policisté pouze viděli skupinu motocyklistů, avšak nedokázali zcela bezpečně identifikovat jednotlivé členy této skupiny, což ostatně na vzdálenost 250 metrů ani nemohli, a proto žalobce k této skupině přiřadili, ač ten k ní nenáležel. Dále má žalobce za to, že jej policisté nemohli kvůli zatáčce před zmíněným motorestem vidět přijíždět a pokračovat v jízdě za skupinou těchto motorkářů. Proto také jako jediný pokračoval v jízdě po spatření policisty, jelikož věděl, že se žádného přestupku nedopustil. Žalobce byl uznán vinným jen proto, že policisté předpokládali, že je součástí skupiny motorkářů, kterou viděli porušovat dopravní značku C3a; podstatné je, že policisté neviděli samotného žalobce porušit dopravní značku C3a.

Z tohoto důvodu byl zcela relevantní důkaz rekonstrukcí, který by prokázal, že viděli-li policisté skupinu motocyklů ve vzdálenosti 250 metrů, není reálné, aby jeden z těchto motocyklů jednoznačně identifikovali (v případě, že se výrazně nelišil svým designem či barvou); zároveň by důkaz rekonstrukcí prokázal, že policisté nemohli vidět, zda motocykl obviněného „najel“ na komunikaci I/50 v důsledku porušení dopravní značky C3a, nebo na této jel konstantně bez odbočení; přitom zaměnitelnosti motocyklů (a nemožnosti jejich identifikace) nasvědčuje tvrzení svědka nstržm., který ve své svědecké výpovědi na otázku, proč se nerozjeli za skupinou motorkářů, která se po spatření policistů vrátila zpět na parkoviště k motorestu Tramp, odpověděl: *„Pokud bychom se za nimi rozjeli, přestupky bychom nemohli mezi ostatními motocykly identifikovat a řidiče zjistit“*.

Žalobce tak tvrdí, že správní orgány pro svá rozhodnutí vyšly zcela z nedostatečných podkladů, na základě čehož nesprávně vyhodnotily skutkový stav a uznaly žalobce vinným ze spáchání protiprávního jednání. Provedením navržených důkazů by se prokázala žalobcova nevina. Správní orgány provedly dokazování pouze v neprospěch žalobce, důkazy v jeho prospěch měly za obstrukční.

Žalobce také namítal, že nebyl řádně vyzván k odstranění vad odvolání, které proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zaslal. Správní orgán sice dne 13. 2. 2015 vyhotovil výzvu k doplnění odvolání, č.j. MUUH-OD/11840/2015/PrchJ, kterou následně doručil žalobci, avšak nespecifikoval nedostatky podaného odvolání, ani o jaké skutečnosti má odvolatel odvolání doplnit. Jednalo se o výzvu, která byla pro odvolatele nesrozumitelná, neboť v ní správní orgán žádal doplnění vlastnoručního podpisu, avšak žalobce si byl jist, že podání bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, který dle názoru žalobce byl postačující. Z výzvy nebylo zřejmé, k čemu je žalobce vyzýván. Absence řádné výzvy k doplnění odvolání činí napadené rozhodnutí nezákonným - srov. rozsudek NSS č.j. 2 As 99/2010-67, ze dne 4. 1. 2011: „*Lze proto shrnout, že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit, nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval-li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobila vyvolat nezákonnost rozhodnutí. Pokud městský soud takto vydané rozhodnutí pro uvedenou vadu nezrušil, rozhodl nezákonně.*“

Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, a proto navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí, včetně souvisejícího rozhodnutí I. stupně, zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.

Žádal také, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při posuzování odvolání podaného žalobcem se opíral o správní spis zpracovaný Městským úřadem Uherské Hradiště, dále vzal v potaz veškerá tvrzení, námitky a argumenty žalobce, která v průběhu řízení předkládal správnímu orgánu I. stupně, a samozřejmě i to, co uvedl žalobce ve svém odvolání.

Žalovaný nesouhlasí s obsahem podané žaloby, dle něj zde není dán žádný důvod k tomu, aby soud jeho rozhodnutí zrušil.

K jednotlivým žalobním námitkám uvedl:

1) Výzva k odstranění vad odvolání

Tvrzení žalobce, že nebyl řádně vyzván k odstranění vad odvolání, se nezakládá na pravdě. Žalovaný připomněl, že žalobce byl v řízení zastoupen zmocněncem, který se zastupováním přestupců na úseku silniční dopravy zabývá již několik let, a to takřka na profesionální úrovni. Žalovaný je přesvědčen, že tento zmocněnec má na základě své bohaté praxe dostatečné znalosti o přestupkovém řízení, a že je mimo jiné velmi dobře obeznámen i s náležitostmi odvolání stanovené správním řádem. Za takové situace žalovaný nerozumí vyjádření žalobce, že byl výzvou správního orgánu I. stupně zmaten natolik že nepochopil k čemu je vyzýván protože pro něj byla výzva dle jeho vyjádření nesrozumitelná.

Žalovaný dále připomíná, že žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce dne 16.2.2015 tzv. „blanketní“ odvolání ve znění: „Podávám odvolání proti meritornímu rozhodnutí vydanému v napadené věci.“. Odvolání žalobce zasílal emailem, podepsáno bylo zaručeným elektronickým podpisem. Každé osobě znalé správního řádu (se kterým zmocněnec žalobce pracuje prakticky denně v rámci své činnosti), je na první pohled jasné, že takové odvolání nesplňuje minimální náležitosti vyžadované ust. § 37 a ust. § 82 správního řádu (zejména chybí specifikace rozsahu, v jakém rozhodnutí žalobce napadá, a toho, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy, popřípadě nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo). Proto správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce vyzval k doplnění odvolání, kdy ve výzvě jej zcela srozumitelně poučil o tom, jaké zákonné náležitosti správní řád vyžaduje. Je pravdou, že správní orgán I. stupně nesprávně uvedl, že doplnění odvolání musí být vlastnoručně podepsáno, když ověřený elektronický podpis je samozřejmě dostačující. Vzhledem k tomu, že zmocněnec obviněného pravidelně komunikuje se správními orgány prostřednictvím emailu, kdy využívá i ověřený elektronický podpis, nemohlo jej toto chybné poučení (i vzhledem k jeho avizované správní praxi) nijak zaskočit. Pokud pro něj byla výzva skutečně nesrozumitelná, žalovaný nechápe, proč se se správním orgánem nespojil telefonicky či prostřednictvím emailu (oba tyto typy komunikace zmocněnec pravidelně využívá), aby byly veškeré jeho pochybnosti vyvráceny. Pro úplnost žalovaný dodává, že s výzvou stejné formulace se zmocněnec žalobce u tohoto správního orgánu I. stupně setkal již mnohokrát (i v tomto případě, kdy byl vyzván k doplnění odporu proti příkazu o uložení pokuty), nikdy však neuvedl, že by pro něj byla nesrozumitelná do té míry, že by nevěděl, co se od něj vyžaduje.

Jak již bylo uvedeno, žalovaný je přesvědčen, že poučení ohledně doplnění odvolání v žalobci nemohlo vzbudit důvodné pochybnosti o tom, k čemu je správním orgánem I. stupně vyzván. Pro dokreslení žalovaný dodává, že je bývalým úředníkem Magistrátu hlavního města Prahy na úseku dopravních přestupků. Žalovanému (a také ostatním správním orgánům v České republice) je z úřední činnosti známo, že v současnosti spolupracuje s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo. Předsedou představenstva tohoto družstva je, který již dlouhodobě spolupracuje s obecnými zmocněnci, jako jsou (vedle již zmiňovaného) například pánové A. M. či K. S. V řízení před soudem pak v těchto případech figuruje Mgr. Jaroslav Topol, jako je tomu i nyní. Motoristická vzájemná pojišťovna na svých stránkách www.resenipokut.cz či <http://www.nechcipokutu.cz> nabízí řidičům tzv. „pojištění“ proti pokutám. Tyto skutečnosti žalovaný zdůrazňuje, neboť potvrzují to, že zmocněnec žalobce opakovaně zastupuje obviněné z přestupků dle zákona č. 361/2002 Sb. v rámci své činnosti napříč celou republikou, v této oblasti tak není žádným „nováčkem“. Žalovaný pak v souvislosti s touto skutečností odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 1 As 155/2014-36, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k tomuto názoru: „*Stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen. Zástupcem nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinnost jí správní orgán prvního stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké*

dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu“.

I v nyní řešené věci tedy jde o případ, kdy zmocněncem žalobce byl Ing. M. J., který se zastupování v těchto typově podobných řízeních věnuje dlouhodobě a soustavně a je jedním ze subjektů, které jsou součástí systému „pojištění proti pokutám“ nabízených na www.nechcipokutu.cz, popřípadě na stránkách <http://www.resenipokut.cz>. Zcela nad rámec tohoto vyjádření žalovaný uvedl, že je mu dokonce známo, že podávání blanketních odvolání právě osobami spojenými (nejen) s tímto systémem pojištění proti pokutám, je běžnou praxí.

2) Skutkový stav projednávaného přestupku

Žalovaný uvádí, že se s verzí obviněného předestřenou až po konání ústního jednání vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy za tímto svým odůvodněním si i nadále stojí.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč verzi žalobce neuvěřil s ohledem na konkrétní okolnosti tohoto případu, které je nutné zohlednit v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný je přesvědčen, že záměna žalobce za jiného motorkáře je v tomto případě vyloučena. Na výjezd od bistra Tramp se soustředili tři policisté, kteří toto místo ze své činnosti velmi dobře znají. Výjezd sledovali ze vzdálenosti přibližně 250 metrů. Shodně uvedli, že od vyjížděla skupina pěti, maximálně šesti motorkářů. Někteří z nich se řídili dopravním značením a odbočili vpravo, zbytek skupiny odbočil doleva. V tu dobu na vozovku vstoupil svědek K., připraven tyto motorkáře zastavit. Poté, co jej motorkáři spatřili, vrátili se zpět na parkoviště, tedy ujeli pouhých cca 100 m. Pouze jeden motorkář-žalobce neodbočil a pokračoval v jízdě dalších cca 150 m, poté byl policisty zastaven. Policisté přitom ze svého stanoviště viděli i do zatáčky, kterou žalobce zmiňuje, byli tak rozhodně schopni rozeznat a vidět dalšího motorkáře, který by ve směru od obce přijížděl, a to obzvlášť za situace, kdy všichni policisté toto místo pozorně sledovali. Žalovaný zdůrazňuje, že od vyjíždělo maximálně 6 motorkářů, kdy minimálně jeden z nich odbočil doprava, tedy maximálně 5 motorkářů nerespektovalo dopravní značení a jelo doleva. Lze konstatovat, že se nejednalo o žádnou velkou skupinu motorek, ve které by se jedna nedala odlišit od druhé, tedy že by se jednalo o zcela nepřehlednou dopravní situaci. Navíc tito motorkáři ujeli (až na žalobce) pouhých 100 metrů, lze tak dovodit, že navíc jeli pomalou rychlostí, což k přehlednosti celé situace také zásadním způsobem přispělo. S ohledem na všechny tyto okolnosti je žalovaný přesvědčen, že pokud by žalobce přijížděl směrem od obce Střílky a za motorkáře by se pouze náhodou připojil, museli by si jej policisté, a obzvlášť svědek K., který v tu dobu již stál na silnici, povšimnout. Žalovaný zároveň zdůrazňuje, že u motorkářů, kteří se vrátili k, byla situace zcela odlišná. Z místní znalosti je žalovanému známo, že v době motorkářské sezóny je toto místo velmi oblíbenou destinací motorkářů z širokého okolí a bistro je tak doslova v jejich „obležení“. Jsou zde dokonce velmi často pořádané srazy a běžně se zde nachází desítky motorkářů. Žalovaný je přesvědčen, že zatímco ve skupině pěti motorek lze od sebe jednotlivé z nich odlišit, ve skupině desítek motorek je toto prakticky nemožné. Žalovaný nepovažuje verzi žalobce za věrohodnou také proto, že ji poprvé uvedl až v písemném vyjádření po konání dvou ústních jednání, na kterých byli vyslechnuti všichni tři policisté, které žalobce mohl s touto verzí konfrontovat. O nevěrohodnosti tvrzení obviněného tedy svědčí mimo jiné i to, že ihned na místě kontroly měl možnost do úředního záznamu

namítat, že se přestupku nedopustil, neboť od vůbec nejel. To však žalobce neučinil. Po zastavení policisty si namísto toho někam zatelefonoval, poté uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a odmítl se k němu vyjádřit. Žalovaný je však (stejně jako Nejvyšší správní soud) přesvědčen o tom, že přirozenou reakcí každého člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned na místě kontroly policistům uvést všechny podstatné okolnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily. Žalobce měl možnost tak učinit minimálně na místě kontroly, v podaném odporu a na dvou ústních jednáních. Namísto toho vyčkal na to, až všichni policisté učiní svědeckou výpověď a podle nich si teprve vytvořil obrazec vlastní argumentace. Žalobce poté, co se ujistil, že si žádný z policistů s odstupem času nedokáže vybavit, zda jel žalobce ve skupině motorkářů vpředu, uprostřed či vzadu, vytvořil smyšlený příběh „na míru“ tak, aby tato prázdná místa ve výpovědích maximálně využil. Žalovaný je však toho názoru, že nelze pomíjet obecnou právní zásadu společnou celému systému práva „*vigilantibus iura scripta sunt*“ - právo je určeno těm, kteří se o svá práva starají a bděle reagují na přicházející právní výzvy (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11. 2013, č.j. 3 Ads 64/2013-30; usnesení ze dne 31.7.2013, č.j. 3 Azs 5/2013-27; rozsudek ze dne 26.7.2007, č.j. 4 As 76/2006-46). **Žalobce v souladu s touto právní zásadou nepostupoval. K tomu žalovaný závěrem dodává, že pravdivá skutečnost existuje nezávisle na vnějším světě, a na rozdíl od verzí vymyšlených ji není třeba dodatečně konstruovat. Pravdivá verze tak může být prezentována zcela bezprostředně, zatímco verze vymyšlená potřebuje jistý čas ke svému „dopracování.“** S ohledem na vše výše uvedené se žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně a návrh žalobce na provedení rekonstrukce šetření na místě pro jejich nadbytečnost odmítl.

Vzhledem k výše uvedenému navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojených správních spisů správních orgánů I. stupně i II. stupně soud zjistil, že se v něm nacházejí tyto podklady:

Úřední záznam policisty ČR nstržm..... ze dne 29.6.2014, jehož součástí, je i fotografie inkriminovaného úseku s předmětnou dopravní značkou (příkazaný směr vpravo) a kopie předložených průkazů žalobce, výpis evidenční karty řidiče a oznámení přestupku ze dne 7.7.2014, kdy PČR, Krajské ředitelství Policie Zlínského kraje, Územní odbor Uh.Hradiště, Dopravní inspektorát, předmětný přestupek oznamovala Městskému úřadu Uh.Hradiště a dále pak Příkaz o uložení pokuty ze dne 16.9.2014 vydaný MěÚ Uh.Hradiště, doručený žalobci fikcí, dále pak odpor do daného Příkazu, došlý MěÚ Uh.Hradiště 2.10.2014, který podával za žalobce V odporu uvedena pouze jedna věta, a to „Podávám odpor“, a je připojena plná moc ze dne 2.10.2004 bez podpisu zmocnitele, dále pak výzva k doplnění podaného odporu dle § 37 odst. 2 správní řád, v níž uvedeno, že podaný odpor musí být podán v souladu s ust. § 37 odst. 2 správní řád, když toto zákonné ustanovení je ve výzvě citováno, dále uvedeno, že na dokumentu nesmí chybět vlastnoruční podpis s tím, že podané necht' zašle žalobce nejpozději do 5ti dnů od obdržení uvedené písemnosti, jinak na podanou písemnost (odpor) nebude brát zřetel. Tato výzva byla žalobci doručena 10.10.2014.

13.10.2014 zasílá žalobce na e-mailovou adresu podatelny Městského úřadu Uh.Hradiště podání, v němž znovu uvádí, že „podává odpor“ a připojuje plnou moc s datem

2.10.2014, v níž zmocnil k zastupování a tato plná moc je již opatřena podpisem zmocnitele.

MěÚ Uh.Hradiště nařizuje pak ve věci ústní jednání na den 10.11.2014, k němuž předvolal Ing., ten předvolánku převzal 24.10.2014 a současně ho upozorňuje, že uvedeného dne, a to 10.11.2014 se bude jednání konat ve 13:30 hod. a v souladu s ust. § 55 odst. 1 správního řádu bude také proveden výslech svědků nstržm. – policisty PČR, dopravní inspektorát Uh.Hradiště a nstržm. – policisty téhož útvaru. Bylo sděleno, že u jednání bude umožněno zmocněnci klást svědkům otázky.

Uvedeného dne se dostavili svědkové k výslechu, první po zákonném poučení byl vyslýchán nstržm. M. K. Teprve poté, kdy byl jeho výslech ukončen, se ve 14:00 hod. dostavil ke správnímu orgánu zmocněnec žalobce, který byl se svědeckou vypovědí seznámen.

Poté byl vyslýchán nstržm., když jeho výslechu byl účasten zmocněnec žalobce Ing. Bylo mu umožněno klást svědkovi otázky a tento svědek také nakreslil plánek předmětného místa, kde mělo k dopravnímu přestupku dojít, včetně popisu, s označením rovněž místa – stanoviště hlídky PČR. S tímto plánkem byl zmocněnec žalobce seznámen.

Jednání bylo odročeno a další jednání pak bylo nařízeno na den 15.12.2014, když k tomuto jednání byl předvolán zmocněnec žalobce a svědek nstržm. – policista dopravního inspektorátu Uh.Hradiště, další z policistů, tedy v pořadí třetí, který zaznamenal přestupek žalobce.

K nařízenému ústnímu jednání se zmocněnec žalobce dostavil až po skončení výslechu svědka, poté byl však seznámen s přestupkovým spisem a výsledkem uvedeného svědka a požádal o stanovení přiměřené lhůty, v níž vyhodnotí svědecké vypovědi jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a své vyjádření zašle správnímu orgánu. K tomu správní orgán uvedl, že lhůta k vyjádření byla poskytnuta ode dne 28.11.2014, kdy zmocněnec žalobce převzal předvolání k pokračování k ústnímu jednání výsledkem svědka nstržm., tedy do dnešního dne (15.12.2014) byla poskytnuta dostatečná lhůta na seznámení se se spisovou dokumentací a s výsledkem předchozích svědků. Uvedeno, že tohoto dne byl proveden výslech třetího svědka, jehož zmocněnec nebyl přítomen a dále bylo uvedeno, že další lhůta již poskytnuta nebude.

29.12.2014 obdržel správní orgán sdělení zmocněnce žalobce, kde tento se k přestupkovému jednání poprvé podrobně vyjadřuje.

20.1.2015 MěÚ Uh.Hradiště vydal rozhodnutí o přestupku, z něhož vyplynulo, že žalobce je vinen tím, že dne 29.6.2014 v 15:25 hod. v Buchlovských horách řídil motocykl zn. a při vyjíždění ze silnice I/50 z parkoviště u nerespektoval dopravní značku „Přikázaný směr jízdy zde vpravo“ a odbočil vlevo směrem na Tím porušil ust. § 4 písm. c) zák. o silničním provozu a tak se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zák. o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II.

tohoto zákona a za to se mu ukládá dle § 125c odst. 4 písm. f) zák. o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zák. o přestupcích pokuta ve výši 1.500,- Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení v částce 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec žalobce odvolání dne 11.2.2015 prostřednictvím e-mailu se zaručeným úředním podpisem.

Toto bylo doručeno MěÚ Uh.Hradiště 12.2.2015.

13.2.2015 vyzval MěÚ Uh.Hradiště zmocněnce žalobce k doplnění odvolání, v němž uvedl: „*Vzhledem k absenci povinných údajů Vás v souladu s ust. § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)* vyzývám k jeho doplnění tak, aby bylo podané odvolání v souladu s ust. § 37 odst. 2 a § 82 správního řádu. Nesmí chybět ani vlastnoruční podpis. Požadované zašlete nejpozději do 5-ti dnů od obdržení této písemnosti, jinak na Vámi podanou písemnost (odvolání) nebude brát zřetel“. Pod tím podpis referenta odboru dopravy a dále je citováno ust. § 37 odst. 2 správního řádu a ust. § 82 správního řádu.

K tomuto přípisu je připojena doručenka, z níž vyplývá, že tato výzva byla doručena Ing. M. J. na adresu bydliště, a to, kdy tuto písemnost převzal Ing. Na tuto výzvu ze strany zmocněnce žalobce nebylo nijak reagováno, proto MěÚ Uh.Hradiště odvolání postoupil Krajskému úřadu Zlínského kraje, který toto obdržel 25.2.2015.

Žalovaný pak vydal ve věci rozhodnutí dne 13.5.2015, kdy rozhodl tak, že v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a rozhodnutí správního orgánu ze dne 20.1.2015, č.j. MUUH-OD/56121/2014/PrchJ Spis/11293/2014 se potvrzuje.

V odůvodnění uvedeného rozhodnutí mj. žalovaný konstatoval, že v projednávané věci stojí proti sobě dvě protichůdné tvrzení. Všichni zasahující policisté se shodují v tom, že stáli na výjezdu z tzv. staré cesty přes Buchlovské hory na sil. I/50. Sledovali skupinu motorkářů, kteří vyjížděli z parkoviště Stanoviště hlídky se od výjezdu z parkoviště nacházelo 200 – 300 m. Někteří motocyklisté se vrátili dalším výjezdem na parkoviště u, ale jeden motocyklista na motocyklu zn. Honda pokračoval dále na Uh.Hradiště směrem k jejich stanovišti. Po příjezdu k hlídce byl v motocyklistovi ztotožněn obviněný.

Podle zmocněnce obviněný cestoval z obce do obce a pouze projížděl kolem parkoviště u, kdy se zařadil za skupinku motocyklistů, kteří nerespektovali zákaz odbočení vlevo a odbočili doleva na Uh.Hradiště, ale všimli si policistů, a proto se dalším výjezdem vrátili na parkoviště. Obviněný však k této skupince motocyklistů vůbec nepatřil, pouze se to tak jevilo, neboť se zařadil za ně.

Žalovaný pak citoval z rozsudku NSS, č.j. 9 As 139/2012-30 ze dne 20.3.2013, když uvedl:

„Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a

priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal.“

V případě existence dvou sad důkazů, ukazujících na dvě rozdílné verze příběhu, nelze uzavřít, že je nutno jako věrohodnou verzi akceptovat tu pro obviněného příznivější. Stejně tak není třeba v takové situaci provádět další dokazování, neboť kritériem věrohodnosti důkazů není jejich množství, ale kvalita a jejich schopnost vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy. Není cílem správního řízení zcela vyplnit mozaiku zkoumaného skutkového děje do posledního kamínku, ale provedeným dokazováním je nutné zjistit obraz, který předmětná mozaika ukrývá, a vyloučit, že může ukrývat obrazec jiný.

Je třeba vycházet z toho, že směr jízdy jakéhokoli vozidla je objektivně vnímatelný lidským zrakem. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov.rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2005, č.j. 1 Afs 63/2004-66). Judikatura předmětného soudu je přitom konstantní v tom, že „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí*“.

Není tím nijak paušalizována neomylnost a věrohodnost zasahujících policistů, pouze je předmětnou judikaturou zdůrazněno, že nezáleží na kvantitě, ale kvalitě provedených důkazů. Hodnocení jejich kvality je právě úkolem správních orgánů, popřípadě soudů.

V projednávané věci jsou výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. Výpovědi policistů se liší zejména v odhadu vzdálenosti, na jakou výjezd z parkoviště pozorovali. Ani jeden z policistů se nezmiňoval o tom, že by k výjezdu z parkoviště ze směru od Střílek přijížděl ještě nějaký jiný motocyklista. Všichni policisté se shodli v tom, že z parkoviště od bistra Tramp vyjížděla skupinka motocyklistů, kteří nerespektovali přikázaný směr jízdy vpravo a odbočili vlevo. Toto upřesňuje nstržm., podle něhož někteří motocyklisté odbočili vpravo dle přikázaného směru jízdy. Jeho výpověď není v rozporu s výpovědí ostatních policistů, pouze ji zasahuje do širšího kontextu, kdy zbývající policisté zdůraznili pouze to, co považovali v projednávané věci za podstatné, tj. že skupinka 5 - 6 motocyklistů nerespektovala přikázaný směr jízdy.

V prvé řadě z výpovědí zasahujících policistů vyplývá, že byli vystoupeni z vozidel a sledovali výjezd z parkoviště, na tomto místě se nacházeli právě za tímto účelem, stěží by si

tedy vybrali místo, odkud by na výjezd z parkoviště a přilehlou komunikaci špatně viděli. Policisté se dívali směrem, ze kterého dle tvrzení zmocněnce měl přijíždět obviněný. Pokud by se v blízkosti pohyboval ještě jiný motocyklista, museli by si ho povšimnout. Ačkoli se jednalo o vzdálenost cca 250 m, motocyklista jedoucí na motorce je natolik viditelný, že odvolací orgán považuje za vyloučené, aby jej přehlédli všichni tři zasahující policisté. Velmi zarážející je také fakt, že zmocněncova verze události se objevuje až v jeho vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí. Pokud by to skutečně byla pravda, bylo by naprosto přirozené, kdyby se obviněný tímto hájil již při samotné silniční kontrole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 52/2011-47 ze dne 21.9.2011). Naopak, podle svědecké výpovědi policisty nstržm., který s obviněným přestupek projednával, se obviněný o tomto ani nezminil, na sdělení podezření z přestupku a na návrh udělení blokové pokuty reagoval tak, že nejprve někam telefonoval a až teprve poté nstržm. sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. I chování zmocněnce obviněného evokuje, že verze jím prezentovaná není nic jiného než dodatečně vykonstruovaná smyšlenka, neboť zmocněnec se k žádnému z výsledků zasahujících policistů nevyjadřoval přímo, ale vždy si vyžádal lhůtu pro vyjádření, kdy toto vyjádření poskytl až poté, co se seznámil se všemi svědeckými výpověďmi. Pokud by verze zmocněnce, že policisté špatně viděli a obviněného omylem zařadili ke skupince motocyklistů, k níž nepatřil, byla pravdivá, mohl tuto verzi událostí sdělit správnímu orgánu přímo a lhůtu si vyžádat pouze pro svá další vyjádření. To je totiž ta zásadní odlišnost pravdivé verze od smyšlené: pravdu lze sdělit bezprostředně, není k tomu nutný čas potřebný pro konstruování lži. O naplnění formální stránky přestupku tak odvolací orgán nemá pochyb.

Na žádost žalobce Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 8.2.2017. U tohoto jednání zástupkyně žalobce uvedla, že odkazuje na písemně podanou žalobu a provedení dalších důkazů nenavrhla.

Pokud jde o zástupce žalovaného, odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i písemné vyjádření k žalobě a rovněž nenavrl provedení dalších důkazů.

Závěrem zástupkyně žalobce uvedla, že navrhuje aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Podotkla, že žalovaný se ve vyjádření k žalobě zabývá věcmi, které s žalobou nesouvisí. Není totiž rozhodující zda zastupuje i jiné účastníky přestupkových řízení, toto neznamena totiž, že by v tomto konkrétním případě neměl být řádně vyzván k odstranění vad odvolání.

Zástupce žalovaného znovu odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i písemné vyjádření k věci a dodal, že se stanoviskem zástupkyně žalobce přednesené u jednání nesouhlasí, v tomto směru odkázal na rozsudek NSS č.j. 1 As 155/2014, v němž se NSS otázkou zastupování obecných zmocněnců, jako je např. Ing. či nynější zástupkyně žalobce zabývá a zaujímá k ní stanovisko.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro právní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že v posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, přičemž jedna se zakládá na svědeckých výpovědích zasahujících policistů a druhá na popisu děje ze strany žalobce. Uvedená situace není v přestupkovém řízení neobvyklá, jelikož při prokazování některých druhů dopravních přestupků, které jsou objektivně vnímatelné lidským zrakem, což je i případ tohoto přestupkového jednání, z něhož je obviněn žalobce. V takové situaci je klíčové důkladně zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. O takovouto situaci jde i v projednaném případě. Pro učinění závěru o spáchání přestupku – zákazu odbočení vlevo – z něhož byl obviněn žalobce, tedy pro posouzení, zda žalobce zákaz odbočení nerespektoval, nebo zda takováto situace ani nenastala, protože žalobce, jak tvrdí, jel v přímém směru z obce Střílky do Buchlovic a nepatřil k žádné skupině motorkářů, která zákaz odbočení porušila. Soud si je vědom nálezu Ústavního soudu ze dne 22.6.2016 sp.zn. I. ÚS 520/16, kde Ústavní soud shledal, že „v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědi policistů, jako příslušníkům mocenských složek, oproti výpovědím jednotlivcům, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány“. Tento závěr však není v rozporu ani s judikaturou NSS, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodnějšího), neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov.rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov.rozsudek NSS č.j. 7 As 83/2010-63). Posuzování věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vést v úvahu všechny okolnosti případu, a nelze automaticky výpovědi policistů přiznávat větší věrohodnost, než výpovědi jiných svědků.

Oproti tomu je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu.

Z přestupkového jednání je žalobce viněn na základě úředního záznamu, založeného v policejním spise a výpovědi policistů

V posuzovaném případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost policistů. Policisté stěžovatele neznali, při zastavování motocyklu nevěděli, kdo je jeho řidičem. Ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním a šikanózním jednání policistů. Ani z písemného podání, vyjádření se k přestupkovému jednání nevyplývá, že by jednání policistů vůči žalobci bylo hrubé či nějak nevhodné. Nebyl tedy zjištěn jiný motiv jednání policistů než prostý výkon služby.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že souhlasí s tím, že přestupkové jednání žalobce bylo postaveno na listinném důkazu založeném v policejním spise a výpovědi uvedených tří svědků – policistů, neboť soud jak již uvedl, dospěl k závěru, že nestrannost policistů nebyla zpochybněna, jejich výpovědi jsou naprosto konzistentní v zásadních věcech a přestupkové jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se dalo zjistit pouhým zrakem, přičemž nebylo prokázáno, jak vyplynulo i z nákresu, který u soudního jednání zakreslil policista M. K., týkající se místa spáchání přestupku, je na něm vyznačeno i místo – stanoviště hlídky PČR, z níž situaci na předmětné silnici policisté sledovali. Z tohoto náčrtku nevyplývá, že by policisté, kteří stáli před policejními vozidly, neměli na pozorované místo dostatečný výhled a bylo zcela nelogické, když byli ustanoveni k sledování bezpečnosti silničního provozu, aby policisté z dopravního oddělení se postavili na místo, odkud na sledované místo silnice nebudou mít dostatečný výhled.

Soud tedy verzi přestupkového jednání žalobce podávané policisty ze shora uvedených důvodů nezpochybňuje.

Naopak je nepravděpodobné, že by žalobce celou věc pokud by se přestupku nedopustil policistům na místě nevyličil, neupozornil je na to, že on ke skupině motokářů nepatří a že jel v přímém směru bez odbočení z obce Střílky a směřoval do obce Podle judikatury NSS může o nevěrohodnosti výpovědi obviněného přitom svědčit zejména fakt, že svou verzi události neuplatňuje od samého počátku (srov.rozsudek NSS ze dne 18.9.2013, č.j. 6 As 27/2013-49).

Tato okolnost nutně snižuje věrohodnost výpovědi žalobce.

Soud na tomto místě uvádí, že žalobce poté, kdy byl zastaven policisty, jim ničeho k uvedenému přestupkovému jednání, z něhož byl obviněn, neuvedl, jak vyplývá z policejního spisu někam telefonoval a poté sdělil, aby věc byla postoupena do správního řízení. Svou verzi příběhu pak žalobce nesdělil, ani ve správním řízení, tedy poté, kdy bylo zahájeno správní řízení, nebo kdy měl možnost se k věci vyjádřit, když podával odpor do Příkazu o uložení pokuty, ničeho nesdělil, ani jeho zmocněnec, který se zúčastnil dvou přestupkových jednání, tedy výslechu svědků a i když se dostavil později, byl ze strany správního orgánu s výsledkem seznámen.

Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce svou verzi přestupkového příběhu sdělil teprve 29.12.2014, tedy teprve poté, kdy byly provedeny výslechy všech tří policistů a soud se ztotožňuje se správními orgány, že teprve poté žalobce „vystavěl“ svou verzi přestupkového příběhu.

Soud tedy uvádí, že právě s ohledem na to, že svou verzi příběhu neuplatnil žalobce od počátku, také soud tuto verzi příběhu žalobce pokládá za verzi nevěrohodnou, naopak tvrzení policistů pokládá za věrohodné.

Soud zde pak uzavírá, že přestupkové jednání žalobce měl za jednoznačně prokázané a v tomto směru žalobní námitka žalobce důvodná není, tedy skutkový stav byl zjištěn náležitě a bez nejmenších pochybností.

Ani druhá žalobní námitka, v níž žalobce tvrdí, že nebyl řádně vyzván k odstranění vad odvolání, není důvodná.

Do prvostupňového správního rozhodnutí žalobce podal prostřednictvím zmocněnce pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu, v níž byl dle názoru soudu zmocněnec žalobce řádně poučen ve smyslu ust. § 37 odst. 2 i § 82 správního řádu, není důvodná.

Ve správním řízení se žalobce nechal zastupovat, nikoliv však advokátem, ale obecným zmocněncem, který vystupuje v řadě typově podobných případů jako obecný zmocněnec a i samotnému soudu je z připojených správních spisů v jiných podobných řízeních známe, že odvolání podává nejenom on, ale i ostatní obecní zmocněnci, kteří v podobných typech řízení vystupují, např., pouze „blanketní“ odvolání, která zpravidla nejsou ani na výzvu správních orgánů doplňovány. V tomto konkrétním případě, kdy odvolání za žalobce podával jeho zmocněnec, se jedná, alespoň dle sdělení žalovaného, o bývalého pracovníka Magistrátu, odboru dopravy, který z dřívější pracovní činnosti, ale i z nynější činnosti, kdy často vystupuje jako obecný zmocněnec v přestupkovém řízení, musí být zcela jednoznačně se správním řádem obeznámen a z výzvy žalobce mu muselo být zřejmé, zvláště když bylo citováno, dle jakých zákonných ustanovení správního řádu musí být odvolání v souladu, co po něm správní orgán požaduje.

V tomto případě se soud rovněž ztotožnil se stanoviskem žalovaného a jeho odkazem na rozsudek NSS č.j. 1 As 55/2014-36 v bodě [2] NSS uvedl... *„stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen, zástupcem nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinnost jí správní orgán I. stupně ukládá a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu“.*

Z toho, co soud uvedl výše, tedy jednoznačně vyplývá, že tato žalobní námitka rovněž důvodná není. Krajský soud uzavírá, že přestupkové jednání žalobce bylo bezpečně prokázáno, skutkový stav byl tedy zjištěn náležitě v souladu s ust. § 3 správního řádu a věc byla také správně právně posouzena, a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovaný náklady řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8.2.2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Veronika Smékalová